

Fru Ester Larsen spørger, om jeg kan anvise finansiering. Det eneste, jeg ønsker mig, er, at man først evaluerer områderne, før man beslutter sig for at spare. Det er det, jeg mener, at man har manglet i regeringens politik. Man har sparet flere steder uden at evaluere. Og de områder, der er blevet evalueret, har man nogle gange misfortolket, eksempelvis Kulturudviklingsfonden.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Keld Albrechtsen som ordfører.

Keld Albrechtsen (EL):

Det siger jo i sig selv noget om regeringens kultursyn, at regeringen mener, at det i den nuværende økonomiske situation er nødvendigt at spare på kulturen.

Det minder mig om en sød historie fra danmarkshistorien, nemlig tilbage i vistnok 1814, da den danske stat var gået fallit, nemlig statsbankerotten. Da kommer så embedsmændene til kronprinsen, som leder regeringen på det tidspunkt, og de siger: Vi er gået fallit. Vi bliver nødt til at skære ned på skolevæsenet. Men så siger kronprinsen et eller andet i retning af: Nok er vi fattige, men usle er vi ikke!

Det var altså i en situation, hvor den danske stat var gået fallit. Der ville man ikke spare på kultur.

Kl. 14.10

Nu har vi en situation, hvor den danske stat er så rig, som den aldrig nogen sinde tidligere har været, og hvad lægger regeringen så ud med? At spare på kulturen. Det siger noget grundlæggende om holdninger.

Og så skal vi høre denne gamle travet med, at det er af hensyn til de gamle og de syge.

Først tager man ulandsbistanden og siger, at det er af hensyn til sygehusene. Nuvel, men så var den regning jo altså også betalt. Så tager man det ene område efter det andet, og så betaler vi den en gang til. Og nu er det herren hjælpe mig – nej, det må jeg vist ikke sige – nået så vidt, at man endog påstår, at også kulturen skal finansiere de samme 1,5 mia. kr., som vi altså har betalt den ene gang efter den anden. Jeg har endda lige fået at vide, at vi har fået 1,5 mia. kr. tilbage fra EU, så der er lige kommet en check på 1,5 mia. kr. ned i statskassen. Lige så meget, som man vil bruge på sygehusene, har man nu fået én gang til, og alligevel fremturer man med dette argument om, at kulturen skal holde for med besparelser.

Det bringer mig til den eneste konklusion, man kan komme frem til, og det er, at det jo ikke er, fordi det er nødvendigt at spare, det er, fordi man har lyst til at spare, det er, fordi man har lyst til at ramme kulturen. Hr. Rohde var lige ved at indrømme det, da han sagde: Det er jo vores prioritering. Ja, det er så sandelig regeringens prioritering, det er regeringens bevidste valg, at kulturen skal rammes.

Ministeren siger så, da han front indbyder oppositionen til forhandlinger: Kom over til os og forhandl, men I skal bare vide, at vi har et flertal, og de forslag, vi har fremsat, bliver gennemført.

Tak skal regeringen have for en sådan indbydelse. Vi kan komme og forhandle, og så kan vi blive smidt ud dernæst.

Grundpillen i regeringens kulturpolitik går jo i praksis ud på, at man skærer ned på støtten til kunstnerne, især dem, der endnu ikke er kendte, dem, der endnu ikke har fået fat og kan tjene penge på deres produkter. De skal så rammes. Og så skal virksomhedernes ejere i stedet for have pengene i form af fradrag.

Det vil sige, at man fremtidigt baserer kulturens eksistens på at flytte stadig flere penge væk fra kulturstøtten og over til virksomhederne i form af fradrag, altså reelt offentligt tilskud, således at virksomhedernes ejere kan få en stadig mere kontrollerende indflydelse på retningen i dansk kultur.

Dermed sikrer man sig, at et gammelt konservativt kultursyn gradvis erobrer banen mere og mere, og det er vel forståeligt, når man vil basere sig på et flertal sammen med Dansk Folkeparti, og når man vil indføre en blokpolitik lige netop på kulturområdet, der jo i Danmark burde være præget af gamle grundtvigianske og socialistiske idealer om pluralisme.

Jeg ved, at hr. Jens Rohde ynder at rejse rundt i landet og fortælle, hvordan han elsker debatten og de forskellige synspunkter og modstående holdninger og uha og forsamlingshusene og det hele. Men her i salen er det blokpolitikken, der er det gammelkonservatismen sammen med det nationalromantiske Dansk Folkeparti og hr. Søren Krarup og hans opgør med det moderne gennembrud i 1870'erne. Jo tak siger jeg. Så meget for hr. Jens Rohdes liberalisme og pluralisme. Den slutter, når stemmerne skal tælles op og knapperne bliver tændt. Så slutter Venstres liberale grundsyn.